

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

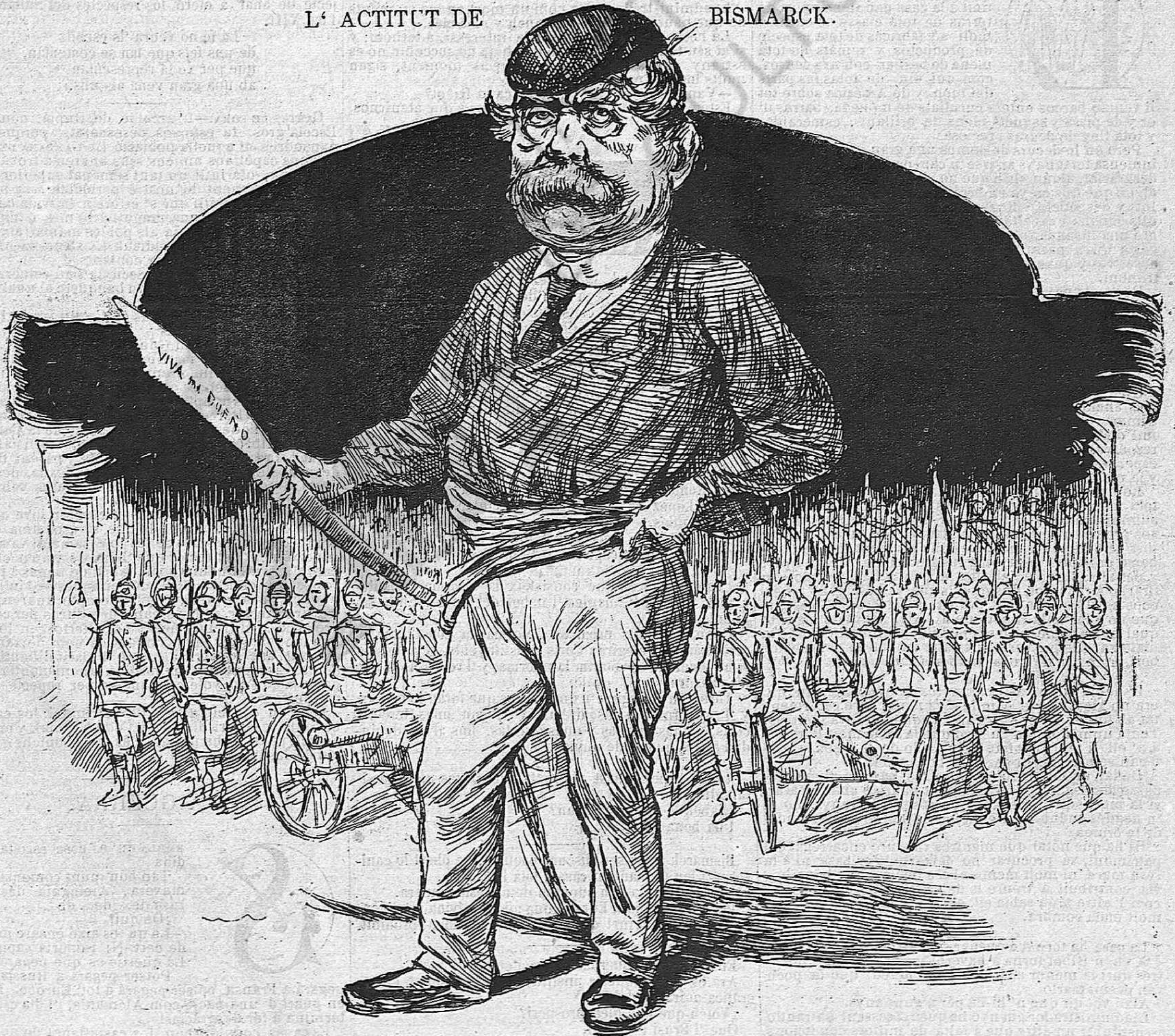
Números atassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1⁵⁰;
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

L' ACTITUT DE

BISMARCK.

¡Viva la pau!

11 DE FEBRER.

ER un lamentable descuyt suferit pel compaginador, no apareixer en lo número del dissapte passat las curtas frasses, que com de costum, dedicavam a commemorar aquesta fetxa, digna d'eterna recordansa.

LA CAMPANA DE GRACIA qual llarga historia está basada en las més fermes conviccions republicanas, no desdirá ara ni may, succeheixi lo que succeheixi, de sas creencias políticas.

Per aixó sos redactors lo dia del aniversari de la primera República espanyola, se associaren ab entusiasme a la festa de commemoració, celebrada en los diversos circuls ahont se rendeix culte a la idea que va triuñar en igual dia de 1873, y que si per culpa de tots, al poch temps va ser vensuda, ab la virtut de tots los republicans, més ó menos prompte tornarà a triuñar.

LA REDACCIÓ.

¿QUI MANA A CA 'N RIBOT?

A familia Ribot havia sigut un temps sumament acaudalada. Apart de un inmens patrimoni unit a la casa pairal, compost de terras de tota classe de cultius, molins y fábricas de tota especie de productos y remats de tota mena de bestiar, cobrava censos, com qui diu, de totas las parts del món, y de América sobre tot

li venian barcos enters curullats de moneda, barras d'or y de plata y saquets plens de brillants, esmeraldas y tota lley de pedras preciosas.

Pero en lo decurs del temps una gran part de aquesta inmensa fortuna vá anarse 'n cap-per-avall. Algún amo desgraciad, algún altre que no despenjava de molt alt, algún que fins creya en bruixas, algún de carácter absolut y despòtich, y finalment algún que s'entregava a ulls-cluchs a capellans y frares, que quan se tiran sobre una hisenda solen deixarla més pelada que la llagosta quan passa per un camp, van ocasionar grans desastres y quantiosas pérduas en aquell inmens patrimoni.

De quals pérduas es inútil dir que n'anavan gependuts no sols aquella familia sino 'l gran número de parcers, masovers, arrendataris y simples treballadors, que ab la mateixa estavan en relacions, que ja es sabut que quan una casa forta vá malament, acaba per ressentirse'n la probressalla de tota comarca.

Un dia que estava al frente de la casa una mestressa, més aficionada a la gresca que al bon cuydado del patrimoni, vá haverhi a ca 'n Ribot un rebombori de cent mil diables. Los guarda-boscós units ab los rabassaires, aixussats en part per un cunyat de la senyora, qu'esperava lograr grans beneficis, van treure las unglas, y la mestressa no va tenir més remey que tocar pipa.

Lo que passá llavors sería llarch de contar. Se feren tota mena de probatarias, fins se colocá a la casa un administrador extranyer y per últim los parcers mateixos probaren de formar societat pel bon cultiu y administració de la hisenda. Desgraciadament no van saberse entendre prou bé, y las ambicions per una part y per altra 'ls enemichs de la pau y del sossego van tirarli a rodar tot, fins que 'ls guarda-boscós, ab las escopetas al punt de dalt, van reinstalar en la casa, ja que no á la veilla Ribot que n'havia hagut de fugir, lo qual humanament no era possible, al fill y heréu de la mateixa, que per ser una criatura, quan lo del rebombori, no havia de trobar tan fortas antipatias.

L'heréu Ribot, asseguran los que 'l coneixian, qu'era un xicot alegre com la seva mare; pero escarmenat ab lo que havia succehit ab aquesta, feya molt ojo. Tenia un majordom guenyó que la sabia molt llarga, y á n'ell li tenia confiat lo cuydado de la hisenda, dedicantse per la seva part a la bona vida.

De tan en tan brillava entre 'ls parcers algún xispasso de disgust, y no s'ahont haurian anat a parar, si la mort, que devegadas té cops ben extranyos, no se'n hagués endut al hereu en la flor de la juventud y de la broma.

Hi ha que notar que mentres vá viure encarregat del patrimoni, vá procurar no deixarhi ficar basa ni a la seva mare, ni molt menos al seu oncle, aquell que havia contribuit a treure ls de casa, perque tan l'una com l'altre prou sabia ell, com sab tothom, que tenen molt mala sombra.

La casa ha tornat a quedar sense amo

A ca 'n Ribot torna a haverhi mestressa, per mentres duri la menor edat del últim heréu, que fa poch van desmamarlo.

Aixó vol dir que n'hi ha per alguns anys.

L'administrador guenyó ha quedat cessant, entrantlo a sustituhir un altre que á falta de millors condicions

es tingut per home de una gran sort. Se dedica principalment a la cria de gallinas; no li costan un quarto de mantenir, ni 'l menor cuydado, ja que passa la major part del temps ajegut a la palla, y apesar de aixó totas li ponen.

Mentres tan lo guenyó s'consum y s'decandeix, sobre tot al veure que ls amichs que avants l'ajudavan a administrar, badallan de gana, sense esperansa de taparse la boca ab una tallada.

L'administrador actual, per lo que puga ser s'enten ab los parcers, y ls tè quietos prometentlos ciertas libertats que si no en amos del tot, los convertirán en una especie de propietaris de las terras que cultivan. Creuhen alguns que aixó no ho farà may; pero prometentho l'home va tirant y vivint y jayent.

Fins aquí lo que s'véu. Lo que no s'véu es més com prometedor.

A ca 'n Ribot hi ha disgustos; a ca 'n Ribot la professó va per dintre.

La sogra y 'l cunyat que tan va contribuir a treure-la, ara están units com la carn del dit y l'ungla. Per supuesto, la carn es la sogra y l'ungla lo cunyat.

Un nebot dels que 'l día famós del célebre rebombori manava 'ls guarda-boscós que van guanyar la partida, ara s'ha unit també ab la sogra y 'l cunyat. Y ja son tres.

Y un gitano que s'esbravava contra la mestressa fugitiva escribint rétols ofensius en totas las cantonadas, forma part també de la conxorxa. Y ja son quatre.

Torna a parlarse de guarda-boscós y de la necessitat de tenirlos contents. Alguns aseguran que la mestressa actual está seqüestrada per l'actual administrador. Altres afirman qu'per ordre de aquest la sogra va tenir que marxar poch menos que desterrada a un recó del patrimoni, mentres que al cunyat no se li deixarán posar los péus a la hisenda, succeheixi lo que succeheixi, a pesar de que en los actuals moments té sumament compromesa la cullita de las taronjas.

Los parcers murmuran, inquireixen y no logran desembullar aquesta traca.

L'administrador calla com un mort en los moments en que hauria de ser més franch y més clar.

La bona marxa de l'hisenda interessa a tothom; y si al seu temps succehirá lo que h'ja de succehir, no es estrany que avuy, en aquest precís moment, sigan molts los que preguntan:

—Vamos a veure ¿qui mana a ca 'n Ribot?

Estém esperant la resposta per saber a que atenirnos.

P. K.

n Romero Robledo havia promés en nom dels reformistas la reforma constitucional.

En Lopez Dominguez, en nom dels reformistas, ha explicat la forma de la reforma.

Y ha succehit lo de sempre: qu'en Romero Robledo s'riu de 'n Lopez Dominguez, y en Lopez Dominguez de 'n Romero Robledo, y l'un y l'altre de l'anima que 'ls aguanta.

Es un espectáculo curiós.

En Romero Robledo s'entreté fent estreps.

Y en Lopez Dominguez passa 'l temps surgintlos, y apedassantlos.

Y a tal extrem hem arribat, que la bandera reformista sembla talment la capa del estudiant.

¿Volen saber en qué consisteix la reforma constitucional, tal com l'imagina 'l nebot del oncle? En lo següent:

Quan las Corts projectin reformar la constitució, se disoldrán y s'elegiran Corts constituyents, y aquestas, si ho tenen a bé, votaran la reforma, y 'l rey si ho té a bé las disoldrá.

Tornarán a elegirse'n unas altres que farán lo mateix, y 'l rey tornarà a disoldrelas, y vingan unas terceras corts, y unas quartas y unas quintas, fins al dia del judici a tres quarts de quinze.

Vaja que per aquest viatge 'ls reformistas no necessitan alforja.

¿Saben lo que necessitan?

Una bona sarria.

Bismarck ab lo seu discurs pacífich, ha obert lo gabinet y 'l tenim plantant cara a tota l'Europa.

Pels pinxos, la pau s'entén de aquesta manera.

Pero si hi havia a Europa una mica de bona inteligencia, l'us del gabinet quedaria terminantment prohibit.

En Mañé y Flaquer las emprén contra 'l Jurat.

Ara es quan aquesta institució eminentment democrática anirà bé del tot.

¿Voléu que una idea prosperi?

Que 'l Brusi l'ataqui.

Succeheix ab las ideas com ab molts plantas: per creixer y desarrrollarse, necessitan fems.

Es tan poderosa l'avalanxa democrática que s'ha desencadenat sobre la política, que 'l mateix Cánovas, vententse perdut, ha declarat que al tornar al poder respectará las lleys que trobi establertas.

Es molt natural. Los morts del cementiri, tan si plou, com si neva, com si fa vent, com si llampega, permaneixen impassibles y no s'bellugan.

Y lo qu'es a D. Antón, ja li han cantat las absoltas.

En Cánovas ha visitat a la Reyna regent. Lo mateix dia va visitarla en Sagasta, y com D. Antón va ser primer, D. Práxedes va tenir que fer una llarga estona de antessala.

Los ex-ministros que vuelven y los ministros que van, si en el camino se encuentran ¿qué de cosas se dirán!

Los italians sembla que han prés lo determini de abandonar l'Abissinia.

Després de haver rebut dos ó tres pallissas, han probat de venjarse y no han pogut, perque la gent de per allá no s' deixan veure més que quan han de pegar; quan han de rebre s'fan fonedissos.

Ademés l'istiu s'acosta, y aquella terra crema. Qui vol tocarla s'embotlofa 'ls dits.

Italianets del meu cor! Ara demanéu al vostre amigatxo Bismarck que 'us envihi una mica de alcohol per curarvos las bulllofas.

No sigui cas que quan arribi l'hora de girarvos contra Fransa, no 'us caygan los fusells dels dits.

De Tànger ha sortit una embaixada marroquí, al objecte de anar a oferir los respectes del Sultán, al Papa Lleó XIII.

La fé no veurá 'ls esculls de uns fets que tan se comentan, que per xó la representan ab una gran vena als ulls.

CARTAS DE FORA.—L'arcalde de Rupiá, conegut per Escolá gros, fa esforços desesperats, perque deixi d'emprendre en aquella població LA CAMPANA DE GRACIA. Alguns capellans amichs seus anaren a trobar al expendedor, oferintli un tant semanal superior a lo que guanyava venent lo nostre periódich... y no n'van treure res. Es inútil que s'esforzin: la vida de la CAMPANA no depen de una maquiación més ó menos ben urdida. Mentres hi haja als pobles mamarratxos y necessitat de posarlos en ridicul, LA CAMPANA DE GRACIA tindrà lectors abundants y contents.

Los republicans de Secuyta han celebrat l'aniversari del 11 de febrer ab un banquet al qual hi assistiren 60 comensals.

Son molts las poblacions de Catalunya de las quals rebém noticias analogas.

Lo guarda-camp del Hospitalet de Llobregat després de vanagloriarse en la taberna de que aniria a promoure un escandol en una sala de ball, ho féu tal com ho igné, sense que l'autoritat local prengués cartas en l'assumpto. L'Hospitalet está situat a poca distancia de Barcelona. Ho féu present perque algu no s'cregui que s'tracta de un poble de la Cafretria.

A Albi (Lleyda) hi ha un bardo carlista, capitanajat pel rector, cunyat del arcalde y parent del jutje de pau, de manera que 'ls republicans, després de posta de sol, no poden sortir de sas casas sense perill de veures apedregats.

Fa tres ó quatre setmanas se casá un jove que no té res de carconda, pagant lo que s'acostuma en semblants cassos. Després de fet lo casament, va arribar a coneixement del rector que 'ls nuvis eran poch ó molt parents, y allá haurian vist rabia; de bonas a primeras va declararlos descasats. Acudiren aquests al jutje de pau yaquest se desentengué del assumpto: anaren, per fi, a trobar al rector, y 'ls demaná déu duros per compondre la cosa. Haventse negat a satisferlos, en lo supòsit que tant parents serán donantlos com deixantlos de afluir, ara s'esbrava contra 'l marit dihentli lladre de honras y contra la muller, anomenantla, ab una paraula que no volém estampar per respecte als nostres lectors.

Un bon consell al aludit matrimoni: los capellans están baix la jurisdicció del Códich Penal, y en lo citat Códich penal hi ha uns articles molt bonichs que tractan de las injurias.

LA GUERRA.

EMBLA qu'es cosa resolta y decidida

Tan bon punt comensi la primavera, Alemania desfará la cara de... de... de...

¿De qui?

Lo qu'es aixó encare no se sab de cert. Ni importa sapiguerho. La qüestió es que pegará a algu.

Potser pegará a Russia, potser

pegará a Fransa, potser pegará a tot' Europa. ¿Déu nos en quart d'una nació com Alemania, 'l día que s' termina a fer desgracias!

Es capás, com diuhen los castellans, de no deixar

titere con cabeza... si es que no es ella la que 's queda sense.

De tots modos, no pot negarse qu' es molt curiós aixó d' anunciar una guerra á plasso fixo, com qui anuncia un conce t ó una corrida de toros.

—Tal dia á tal hora, 'ls exércits alemanys sortiran de casa, disposats á destruir mitja humanitat.

Y encare podria anya ir: —Per lo tan, las personas sensatas y prudentes farán molt bè de no anar per las montanyas y sitis fortificats, perque s' exposan á pendre mal y quedar desgraciadas per tots los dias de la seva vida.

De guerras serias y de astrosas, n' hem vistas moltras durant aquest sigle; pero com la que s' acaba d' anunciar per las cantonadas, cap.

Los preparatius son verdaderament fabulosos: los soldats ja no 's contan per cents mils, sinó per milions: la caballeria va á núvols: los canons á carre-tadas.

Com si després d' aquesta guerra ja no n' hi hagués d' haver cap may més, los que hi han de pendre part s' arman y 's pertraxan d' un modo formidable, decissiu.

—A Alemania—deya un—fins han posat canons per dalt de las teuladas y cabal eria per dintre 'ls pisos.

—¡Pitjor á Fransa!—anyadia un altre.—A Fransa no hi ha cap claveguera que no tingui una esquadra de cinch ó sis fragatas

—Aixó no compón res ab lo que passa á Russia.—replecava un tercer.—Allí 'ls caballs no menjan res més que pólvora y las personas dinamita; de manera que basta un estornut, un buf, una mirada d' un rus per matar á tots los que se li posin al davant.

Lo que succehirá 'l dia que tots aquestos elements arribin á las mans, ja poden figurars'ho.

Es lo que deya un mal intencionat: —Me sembla que després de la guerra 'ls homes anirán cars.

Com més se va aproximant lo moment crítich, més aumenta la efervescencia bélica: no 's parla de res més que de la guerra.

Pèls carrers, pèls teatros, pèls casinos, en lo seno de la familia... la guerra es lo tema únich y exclusiu de todas las conversacions

—¡Y donchs!—pregunta un propietari á un inquilino que li deu set mesos de lloguer—¿cóm ho arreglarém aixó?

—No ho sé—contesta l' altre tot preocupat,—cada dia ho veig més difícil. En Bismarck no vol cedir.

—¡Y á mi qué 'm conta! ¿Qué té que veure en Bismarck ab los mesos que vosté m' está divent?

En una casa hont hi ha varias noyas casadoras, la mamá emprén al promés de la gran.

—A veure, Emilio, a veure quin dia 's cumplirá lo tractat.

—¡Psé! ¿qui sab! Si fós d' Austria no me 'n fiaria gayre de las promesas d' Alemania. Los tractats se rompen molt fàcilment.

—¡Es á dir que vosté 's nega ara á quedar cóm déu ab la mèva filla?

—¡Jo? ¿De qué se las heu, senyora? Si parlava del Austria y de 'n Bismarck.

Pèl istil de lo que passa ab certs malalts graves, hi ha moments en que s' sembla que tot podrà arreglarse y que al ú'tim no succehirá res.

Peró l' endemá 's perden todas las esperansas y 's confirma 'l temor de que la catástrofe final es imminent.

Hi ha personas de bona fé que s' entretenen fent calendaris sobre la causa d' aquest estat violent, y 's preguntan:

—Peró ¿qui 'n té la culpa de tot aixó? ¿qui es lo que busca las rahons?

Aquí está 'l bussilis: no se sab. Ningú vol ferse responsable de la provocació.

Alemania diu que la culpa es de Russia y Fransa: Fransa diu qu' es de Alemania. Austria diu qu' es de Russia, Russia diu qu' es Austria...

Tot son enredos y confusions; tot son excusas y subterfugis; pero 'ls preparatius van endavant y las met-xas est'n ja encesas.

La qüestió es que ningú vol recular y que á la primavera hi serém.

¡A la primavera! En aquella dolça estació en que, segons deya en Clavé,

l' alba somriu
canta lo gall,
fresca rosada
ruixa la vall...

¡Ab quina música més pavorosa la cantarán aquesta cansó los soldats de las grans potencias!...

FANTÀSTICH.

¡TÉ RAHO!

Buscant lo modo y manera d' armá un bon sacramental, lo flamant pollo Romero idea un plan colossal.

—Qui sab si en Martineç Campos voldrà anar, pregantlo bè, junt ab en Lopez Dominguez, feutli veure que convé!

Tots dos tenen á en Cassola com un general bunyol; tots dos li volen fer guerra perque ell tira al dret tot sol...

Pues á veure si jo logro lliga á aquests dos carcamals y ab l' ajuda d' ells, disperse las tropas ministerials.

Y mentres lo pollo 's frega las mans ab satisfacció.

l' orgull li diu: —¡Don Francisco!

¡té rahó!

Cinch minuts més tart, lo pollo fa cridá als dos generats, que 's presentan tibats, serios, inflats com dos pavos reals. —No extranyin que m' atreveixi á citarlos: hi ha moments en que es precis que s' uneixin tots los homes eminentes. Encare que en quan á ideas vostés dos estan distants, tractantse de la malicia son més que amichs, son germans. ¡No es vritat que las reformas que 'n Cassola pensá fè son un disbarat solemne? ¡No es vritat que no va bè? ¡No troban que vostés deuen juntarse en la oposició? ¡No 'ls sembla que 'l plan es magno? —¡Té rahó!

—Units vostés ¿qui dimontri podrá arriba' á resisti' la seva forsa invencible... secundada un xich per mi? Don Arseni representa l' esperit tradicional, la serietat, la ordenansa, lo prestigi sense igual. En cambi 'l nebot del oncle significa 'a opinió, lo porvenir del exércit, lo progrés, la ilustració. ¡En Cassola no 'ns escolta? Pues veyám qui guanyará: com més amunt se 'ns enfili, de més alt relliscará ¡Guerra al infelís Cassola! ¡guerra al ministre xambó! ¡No 'ls sembla qu' estém conformes? —¡Té rahó!

Los tres socios se separan plens de dolsas ilusions. y corran al punt á pendre las sevas disposicions. Ells ja 's veuen al ministre anonadat y sorpres. no més de aber l' aliansa que acaban de fer tots tres. —¡Pobre Cassola!—murmura don Arseni, tot joyós. —¡Ay del partit fusionista!—van pensant los altres dos. Pero ningú d' ells recorda que, per aleg' a-se aixis, es precis que avants conquistin un vot: lo vot del país. Qu' es molt fàcil que declari, al fallá' aquesta qüestió que cap d' aquestos tres tipos té rahó.

C. GUMÁ.

LO DE RÍO TINTO.

NOUS DETALLS.

os fets que han anat comunicantse de aquella infortunada població son verdaderament horripilants. Lo poble celebrava una manifestació enterament pacífica, de la qual formaran part no sols los treballadors de las minas, sinó 'ls pagesos y no poch propietaris, poch menos que arruinats á conseqüencia dels fums. La població de Zalamea hi assistia casi en pés. No va haverhi provocació, que autorisés las descargas, y aquestas van realisarse sense ferlas precedir de las intimacions que ordena la lley de ordre públich. Los morts, segons la ressenya dels periódichs de Huelva y de Sevilla s' acostan á 50 y 'ls ferits passan de 200. Entre 'ls primers s' hi contan quatre donas y algunas criaturas. També mori lo corresponal del Resúmen, D. Enrich Vizcaino, jove de uns 23 anys, molt apreciat en aquell país. Aquest y 'ls demés casi tots están ferits per l' espatila, proba eloquent de qu' en lloch de provocar á las tropas, fugian de un perill que no imaginavan.

.. L' alcalde de Zalamea ha publicat en *El Imparcial* una carta, pintant la monstruositat de aquets successos. La comarca está exasperada. Será precis que 'l govern prengui una resolució enérgica.

De moment ja ha comensat á pèndrela contra 'ls periódichs de las provincias andalusas que comentan lo fet, ab l' ardor que 's deixa compendre.

Sempre lo mateix: la forsa bruta contra la rahó.

.. Se parla de que la companyia explotadora de las minas reclama una indemnissació, per no permétreli alguns pobles, amants de la salut pública y de la agricultura, la calsinació al ayre lliure.

Ara perque 'l quadro sigui complet, no falta sino que 'l govern accedeixi á las pretensions de la companyia.

Que ho fassi y 'l món assombrat podrá dir: que á Espanya, las balas de plom son pèls espanyols y las monedas pèls extrangers.

L' ESCÁNDOL DE SANT ADRIÁ DE BESÓS.

' Ajuntament de Sant Adriá de Besós va adquirir á pública subasta un casal perteneixent al Estat y procedent de bens del clero. Lo rector, com si li arranquessin un caixal, va excomunicar al Ajuntament, declarant que als regidors que 'l formavan se 'ls negaria la confessió y

hasta la sepultura eclesiástica. Lo bisbe va aprobar la conducta del rector, exigint 200 duros per via de restitució. Los regidors acudiren al govern de 'n Cánovas, y a que-t, ab tot y sas conegudas ideas reaccionarias, va declarar que al que atenes contra la qui-ta y pacífica possessió del casal, lo tractaria com á criminal, entregantlo als tribunals de justicia.

Tals son los antecedentes de aquest escándol. La senmana passada estava morintse un dels regidors del Ajuntament que havia procedit á la compra del solar anomenat Pau Cabús. Era un home de bè, molt estimat per la seva honradés, pare de tres criaturas y enterament pobre.

Demaná 'ls sacraments, se presentá 'l rector al quarto del malalt y declará que no podia confessarlo ni absóldrel mentres no abonés 40 duros que á prorata li corresponden dels 200 del casal, exigits pèl bisbe.

—Diners ó la vida... eterna. Si es que hi ha vida eterna, en concepte dels que de tal manera exerceixen lo sacerdocí.

Lo malalt estava desesperat y demanava compassió per ell y per sos fills, y 'l rector, per tot consoli, li deya que acudiria al bisbe, per veure si podia rebaixarli alguna cosa.

Lo rector se presentá més tart á la casa del Cabús, acompanyat de dos testimonis, per si aquell, ab la por de condemnarse feya alguna promesa. Lo Cabús ja no existia.

.. Fins aquí l' historia repugnant, que ha produhit en aquell poble verdadera irritació.

Y ara recordém una cosa. Si 'l govern reaccionari de 'n Cánovas amenassava ab lo Códich penal als que atentessin á la tranquila possessió de aquella propietat legitimament adquirida ¿qué farà 'l govern liberal de 'n Sagasta, tractantse de un sacerdot, que de tal modo ha faltat á la caritat evangélica, torturant los últims moments de un pobre malalt, y exigintli una quantitat que no podia, ni devia darli?

Digui, Sr. Sagasta, digui per favor: ¿No es més just y més moral perseguir á un capellá de tals condicions, que á un periodista de oposició?

UNA idea de 'n Cánovas: «La monarquia es anterior á tot.»

Anterior á Adam y Eva, anterior á la serpent... y hasta si tan m' apuran, anterior á la poma y á la mateixa creació.

Avants de la creació, existia tan sols lo caos... y la monarquia.

Ab molta rahó y ab no menos gracia diu un periódich de Madrid:

«Si la monarquia es anterior á tot, senyal de que es molt vella.

»Y lo que dirán los seus adversaris:

—»Si tanta edat té, luego mor'»

Al ser presentat al Papa lo regalo del President dels Estats Units, consistent ab un exemplar de aquella Constitució, Lleó XIII va encomiar en gran manera lo porvenir de aquell poble libre.

Ja ho veuen los carlins.

Hasta la tiara aixafada per davant es susceptible de pendre la forma de gorro-frigi.

Llegeixo en un telégrama:

«Tan lo Duch de Montpensier, com lo seu fill D. Antón prompte deixarán de pertanyer al exércit espanyol.»

Contan que alguns personaljes tenian la idea de lograr que tan l' exércit espanyol, com lo francès y hasta 'l portugués vestissen de orleans, hasta en lo més crú del hivern.

Peró s' ha desistit de realisarla, considerant que l' orleans es un género molt prim, molt poch sufert y que s' esflagarsa ab la major facilitat.

Ha passat Carnestoltas.

Per lo que toca á Barcelona ha sigut magre, sosso, y sense such, ni bruch, ni sustancia.

Se comprén.

Avuy com avuy lo verdader carnestoltas dura tot l' any.

Després de las húngaras las modistas.

Lo dia 25 de janer será una fetxa memorable per la causa carlista.

L' héroe de Oroquieta va conquistar una modisteta; se la va endur a una certa casa y allà va passar ab ella tota la nit.

Després prenent lo nom de Losada, va endursela'n fins a Verona.

Aquí tenen una segona edició de «Los amantes de Verona.»

Y 'ls carlins tan satisfets!

Perque al menes aixó es lo que se 'n diu... un home. Per las donas.

Una frase de 'n Sagasta al resumir la discussió del Mensaje:

«Espanya es lo pais més sensat, més pacífich y més tranquil d' Europa.»

En efecte, com a sensats los republicans.

Com a pacífichs los conservadors.

Y per tranquils, ningú com lo mateix D. Práxedes.

En la embaixada xina de Madrid, dissapte va donarse un ball, desapareixent del rebost tots los comestibles y del guarda-robas un gran número de abrichs de totes classes.

Entre 'ls gabans que 's van fondre, s'hi contan los dels ministres de la Governació y de Gracia y Justicia.

Recordan l' escena dels ratas de la Gran-via?

Los famosos ratas després d' escapar de la ratera, 's vesteixen de senyors, y la policia 'ls saluda ab lo major respecte.

Lo robo dels gabans del ministre de la Governació y del ministre de Gracia y Justicia ve a ser una broma per l' istil.

Ja que 'l ministre de la Governació es l' encarregat de perseguir y agafar als lladres y 'l ministre de Gracia y Justicia l' encarregat de jutjarlos y enviarlos a presiri.

Si a n' ells los roban lo gabán ¿qué no 'ns robarán a nosaltres?

¡Ay senyor! Se deixan robar l' abrich... ¡¡y no dimiteixen!!

Nota: Aquesta última frase no es meva. Acaba de dictármela un reformista.

Se diu que en Montpensier...

Ploma deturat... no rellisquis...

Y conténtat ab dir que certas cosas no succeheixen sinó en los anys que acaban en 8.

Si 'l temps fós una loteria per irradiació, los anys acabats en 8, treurien sempre la grossa.

Diumenje, ab motiu de haverse cubert lo Gran hotel internacional qu' está construintse en lo Passeig de Colón, l' empresa va obsequiar als treballadors ab un ápat abundant.

Entenémnos: als treballadors y al ciutadá benemérit. Qual ciutadá benemérit ja que no ha pogut posarhi la primera pedra, n' ha tret la primera cullerada... d' arrós. Déu li mantinga la gana y li conservi las patillas.

En Lopez Domínguez y en Martinez Campos han celebrat una conferencia reservada.

Tema de la conferencia:

—¿A quant las garrofás de Sagunto?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—A-gus-ti-na.

2. ANAGRAMA.—Jupi-Puji.

L' IGLESIA MILITANT.—CROQUIS DE QUARESMA.

Molts de grossos, poch de magres, y encare 'l que magre está, no es a causa dels dejunis sinó per massa menjar.

3. TRENCA-CLOSCAS.—Calderon de la Barca.

4. ROMBO EXTRAORDINARI. H
M O T
M I R R A
M I S T E R S
H O R T E N S I A
T R E N C A R
A R S A S
S I R
A

5. GEROGLIFICH.—Per mitras, un bisbe. Han enviat totes las solucions los ciutadans Sutero Furor y C.^a y Pau de las timbalas; 4 Nena maca, J. Suau y P. Vinyas; 3. Pepe Ramogosa y Tres talls de Bacallá y 1 no més Geroni de la Bordeta.

XARADA.

La primera aliment es, nota musical segona, una vocal es la tres, y 'l meu Total veurás qu' es un carrer de Barcelona.

A. GIBERT.

ANAGRAMA.

Estantme jo en lo total dimecres al demati á cridar vareit senti las tot que tinch al corral. No 's podia pas duptar qu' alguna total passava y al veure un cá que saltava m' ho acabá de confirmar. Una eyna l' hi vaig tirar, y la tot d' un presseguer una gran tot m' hi va fer perque a n' ella vaig tocar.

CABO XINXILLA.

TRENCA-CLOSCAS.

A D PACO TAP.

ALELLA.

Formar ab aquestas lletas lo titol de una comedia catalana.

F. PASTETAS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 —Picador.
1 2 6 4 2 8 2 3.—Nom d' home.
2 6 1 7 3 4 5 — » » »
8 9 3 7 3 2.—Fruyt.
6 6 9 8 2.—Un peix.
4 5 3 5.—Animal.
8 2 6.—Mineral.
6 2.—Nota musical.
4.—Consonant.

ANDALUZ.

GEROGLIFICH.

:: + :
× T +
VII

UN SARRALENCH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Patró de Girona, Genil de Alcohol, V. Vidal y Vice-versa, Tres talls de Bacallá, R. Doménech, Atlori J, Dos Baldallons, Pepe Ramogosa, L. Lopez y Lopez, Taghuroff, F. Pons y C., A. Gibert, Ajotacé, B. B. R. Lleó, Noy de Caprijo, Suscritor maco y Faust Pirandó.—Dispensin, lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciutadans Sutero, Furor y C.^a, Saldoni de Vallcarca, Angel de la Guarda, Bufa-Tripas, Ego Sum, Un de la Vall d' Aran, Un Botiguer, Simon de Lourdes y Geroni de la Bordeta.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

J. Staransa: Lo que 'ns envia está bé: respecte a lo que 'ns pregunta, haura de demanarho directament a la botiga, per no ser de la nostra incumbencia.—Paquito: L' article té poch relléu.—Viladoura: Lo que 'ns envia no 'ns serveix.—Hamlet: L' article té excessiva novedat.—J. Lambert: Aceptem ab gust lo que 'ns remet y ja sab, perque ho hem dit moltes vegadas que no tenim repulsió per ningú.—J. Hernandez y C.^a y J. P. (Un belluguet): Sempre hem dit que agrahint lo que se 'ns remet, nos reservem la llibertat de publicarho quan nos convinga: ni més ni menos.—Un Aficionat: Llegi la contestació precedent: que també va per vosté.—J. P. Juanico: Lo de aquesta senmana fluixelja.—S. Sust: Está bé.—Cucarach: Si no tot, una gran part de lo que 'ns remet s' insertara.—Capella pre-históric: Rebut lo final del article.—Un nou Villanés: De logogrifos ne tenim molts en cartera y no n' admetem de nous.—Follet: «La forsa del dret» resulta anti democrática; y l'altra una mica massa naturalista.—D. Mont: La primera poesia está bé; l'altra no va.—Petrus: Aprentarem l' acudit.—J. Puig Cassany: La paraula «perda» no es catalana: sense aquest inconvenient, la poesia está bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, Arch del Teatro, 21 y 23.